

АГАТИЯ

Как ми се иска да отида в Фландрия, в ~~низи~~ Бургундия, в Париж...
Да видя вашите прочути турнири... Как рицарите се борят за славата на
своята дама... /към царицата /А ние тука какъв живот живееш? Кир
Константин свикна с тукашните нрави... Но аз не мога.... Мисля и въз-
дишам само за мига когато пак ще седна на първия ред в императорската
ложа на хиподрома... Ах, какви игри, борби, пантомими... Говори, разправи
ни за своята страна, киркос!

БАЛДУИН

Деня на сватбата ни в замъка Тиери... ~~Жив~~ Сам крал Филип Август отведе
младата невеста към олтаря... А ти сияеше като небесно видение, бяла и
руса. Косите ти стигаха до земята... Какъв ден! По-щастлив от ония в които
ме коронисаха император в черквата Света София в Константинопол... Не
после... После.... После! /скача, сякаш нещо го задържа /После почнаха
да се редят лоши и тъжни дни. Бена ми пристигна в Константинопол да
сподели императорския престол. Но я снеха от кораба в скъп ковчег...
Горещините в Сен Жан д'Акр сломили крехкото и здраве. Там добила ~~жест~~
втората ни дъщеря и починала. /Скрива лице в ръцете си /И сега бедните
ни деца останаха без майка и без баща.... Но бях заслужено наказан за
~~жестите~~ своята гордост.

ЦЕЛГУБА

/несмело докосва рамото му/ Не плачи... Много е тъжно... Спомни си нещо
по-весело.

БАЛДУИН /става и се покланя /

От сега нататък нямам вече друг спомен освен този за скръбния си жребий
И дано Бог съкрати дните ми, за да мога скоро да забравя всичко.

/Отива си. Агатия успява скривно да сложи в ръката му
някакво писмо /

ЦЕЛГУБА

Няма нищо по-ценно на света от свободата... /става и протяга ръце към
звездното небе /И най-дребното същество на света не може да живее в
клетка... Ах, да препускаш на воля из мирната степ... Да спиш в юртата
и слушаш как свири вятъра... Да целни с лъка летящата птица...

О, богове!

завеса